

zrození na území Čsl. republiky, čímž prý eo ipso ztratil původní své dom. právo a získal dom. právo v Mukačevě a že tedy také st-lka získala toto dom. právo podle § 7 zák. čl. XXII/86. Ani tato výtka není důvodná.

Ustanovení zákona z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z., jenž tane patrně stížnosti na mysli, platí na býv. území uherském teprve od účinnosti úst. zákona č. 236/20, t. j. vzhledem k § 20 tohoto zákona a k vyhlášce č. 492/20 ode dne 16. července 1920 a to jen, pokud jde o povinnost obce přijímati do domovského svazku.

Nemohl tudíž manžel st-lčin již nejpozději dnem 1. ledna 1910 dle tohoto zákona nabýti dom. práva v Mukačevě a nemůže pak ani st-lka právem tvrditi, že sdílí toto dom. právo dle § 7 zák. čl. XXII/86.

č. 6580.

Obecní úředníci. — Administrativní řízení: Rozhodujíc o rekursu obecních úředníků do úpravy jejich platových poměrů provedené obcí, nemůže rekursní stolice tuto úpravu zhoršiti.

(Nález ze dne 23. května 1927 č. 11.121).

Prejudikatura: Boh. 4131/24 adm.

Věc: Jaromír Š. a spol. (adv. Dr. Vlad. Říha z Prahy) proti zemské správní komisi pro Slezsko v Opavě (za zúč. obec S. adv. Dr. Rud. Šmolka z Mor. Ostravy) stran úpravy požitkových poměrů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Na základě nál. Boh. 4131/24 adm. vydala zsk v Opavě nové rozhodnutí nyní naříkané:

Stížnost shledává nezákonnost nař. rozhodnutí v první řadě v tom, že jdouc přes meze petitu rekursu st-lů provádí reformatio in pejus, ježto přiznává st-lům požitky, resp. nároky ještě nižší nežli to učinilo usnesení ob. správ. komise z 19. února 1923. Námitka ta není důvodná. Ob. správ. komise usnesením z 27. května 1920 schválila t. zv. kolektivní smlouvu ujednanou dne 29. dubna 1920 mezi zúčastněnými obcemi a zástupci úřednictva, podle níž požitkové poměry ob. úředníků v S. upravují se podle zák. č. 443/1919 s přiznáním určitých výhod, jdoucích nad minimální požitky a nároky tímto zákonem úřednictvu zajištěné. Na podkladě tohoto platového systému zák. č. 443/1919 byly pak upraveny požitky a nároky jednotlivých úředníků usnesením ob. správ. komise z 22. června 1920. Ve schůzi ob. správ. komise z 19. února 1923 provedena nová úprava požitků ob. úřednictva. Úprav ta neběře již za základ platový systém zák. č. 443/1919, nýbrž přijímá podstatně odlišný platový systém státní s jeho hodn. třídami a skupinami časového postupu. St-lé ve svém rekursu tuto základní změnu platového systému v odpor nebrali. Akceptovali pro budoucnost úpravu požitků a požitkových nároků podle systému státního. Domáhali se však toho, aby 1. do tohoto systému byli přeřazeni na základě požitků, jichž podle dosavadní úpravy dosáhli k 31. prosinci 1922, se zachováním kategorie, která jim dosud byla

příznána, 2. aby jim byla zachována výhoda dvojnásobného započtení vál. let, 3. aby jim nebyly sráženy pens. příspěvky a daň z příjmu.

Zsk jsouc k tomuto rekursu povolána rozhodnouti ve věci jako stolice rekursní — a toliko jako stolice rekursní, — byla tedy příslušna jenom posouditi a vysloviti, zda tyto nároky st-lů v rekursu uplatněné jsou po právu. Naproti tomu nebyla oprávněna, aby usnesení ob. správ. komise i přet tyto meze rekusem jí vytčené z moci úřední přezkoumávala a v neprospěch st-lů snad je měnila.

Zsk však této zásady nedbala. Rozhodujíc vzhledem k nál. Boh. 4131/24 ve věci znova vyslovila, že ob. spr. kom. nebyla oprávněna — jak to učinila svým usn. z 19. února 1923 — změnití celý podklad služ. poměru ob. úředníků, kterým až dosud byl zák. č. 443/1919, a upravila sama požitkové poměry st-lů opět na podkladě systému zák. č. 443/1919, resp. usnesení ob. správ. komise z 22. června 1920, berouc při tom zřetel na příslušná ustanovení zák. čl. 495/1921 a 394/1922. Je sice pravda, — jak namítá odv. spis žal. úřadu, — že stížnost výslovně proti této změně požitkového systému, jak ji zsk provedla, nebrojí, zdůrazňujíc hlavně jen resultát její, jevící se ve snížení požitků nebo v přiznání nižší kategorie při komparaci s obdobným úředníkem státním. Když však stížnost namítá zcela všeobecně, že zsk nebyla oprávněna jíti nad petit rekursu úředníků a redukcí dosavadních požitků a požitkových nároků jejich, provedenou usnesením ob. správ. komise z 19. února 1923, ještě zostřiti, nelze námitku tu pojímati jinak, nežli že chce postihnouti veškerý změny, jež zsk co do úpravy požitkových poměrů st-lů u srovnání s usnesením ob. správ. komise z 19. února 1923 v jejich neprospěch provedla, a tudíž i zmíněnou změnu požitkového systému. Musil proto nss ke změně provedené žal. úřadem přihlédnouti v celém rozsahu. Poněvadž pak je nepochybně, že zsk rekursního rámce se nedržela a zcela bez ohledu na basi danou usnesením ob. správ. komise z 19. února 1923 provedla novou samostatnou úpravu požitkových poměrů st-lů, jejíž důsledky u porovnání s úpravou provedenou právě cit. usnesením obce pro jednotlivé st-le nelze dohlédnouti a posouditi, bylo nař. rozhodnutí již z tohoto důvodu jako nezákonné zrušiti.

Bude nyní na zsk-i, aby vycházejíc z úpravy provedené usnesením ob. správ. komise z 19. února 1923, jež ve svých základech st-li v odpor vzata nebyla, zkoumala, jak dalece jsou odůvodněny další nároky, jež st-lé vznesli ve svém rekursu do tohoto usnesení a jež shora sub 1.—3. byly vytčeny, a podle toho aby o rekursu rozhodla, řídíc se zejména ohledně petitu ad 1. uvedeného právním názorem, jež vyslovil nss ve svém shora cit. nál.

Poněvadž důsledkem první stížní námitky padá celé nař. rozhodnutí, stávají se ostatní námitky bezpředmětnými a nebylo již třeba se jimi zabývati.

Č. 6581.

Z n á m k y: I. * K založení priority zápisu známky dle § 19 zn. zák. jest třeba, aby příslušné obchodní a průmyslové komoře předloženy byly